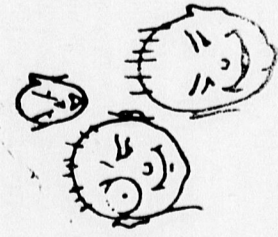

Csak egy

mosolyt

A RADIÓAMATŐR.

— Most a vőlegényem beszél a rádióban!
 — Es a valóságban is ilyen horkoló melléköreje van a hangjának?

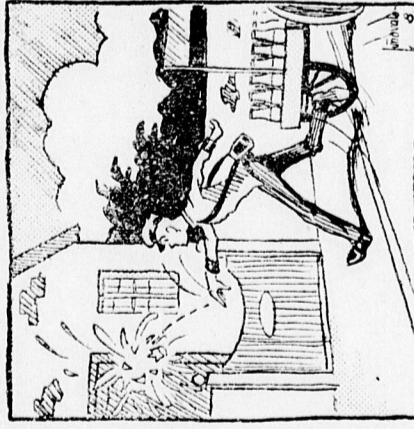
LEGSZEBB TAVASZI KALAPOK „FRICZI” KALAPSZALONBAN.

JÓ ÜZLET.

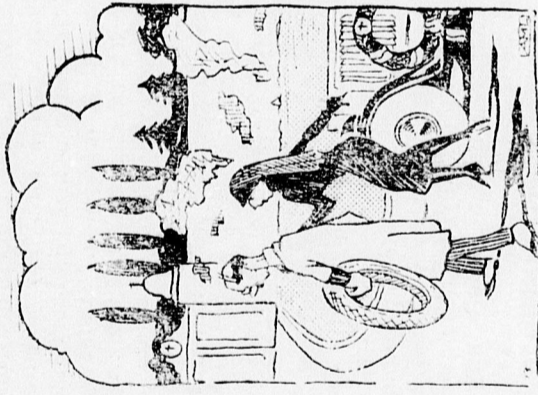

— Ez a hölgy 2 pengőt adott, amiért elmondtam neki, hogy egyszer 24 órát ültem egy hajóroncsón.
 — Milyen hajóroncsón?
 — Ugyanazon, mint amelyen most ülök.

A TEJESEMBER, AKI AZELŐTT UJSÁGKIHORDÓ VOLT.

EGY KIS TEVEDES.

— Szent Isten! Te koszorú helyett a pótkereket hoztad el!

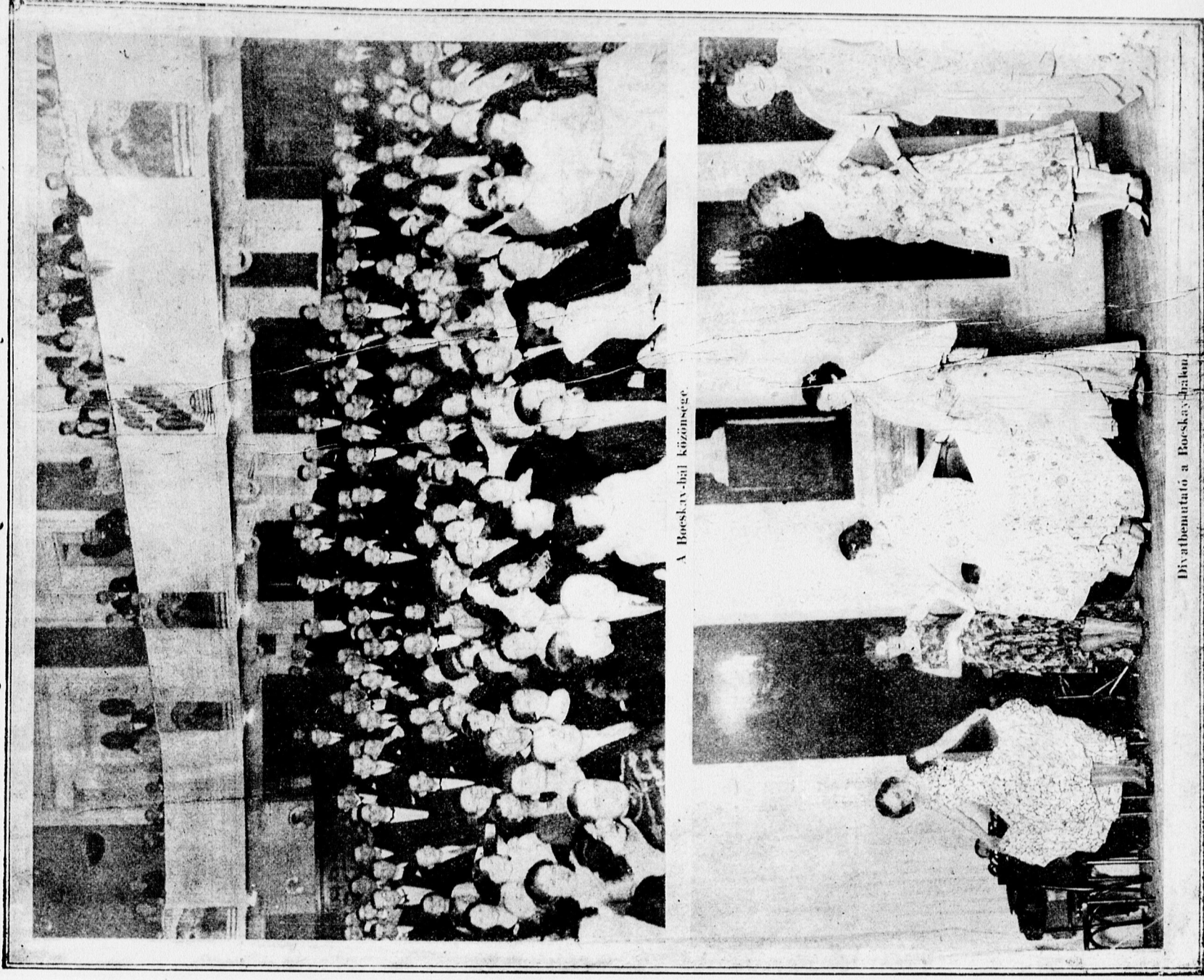
HÖVHARBAN.

„Rémis micsoda idő! Valóságos hógolyók esnek!”

NYOMTA ES A KLISEKET KÉSZÍTETTE A TISZANTULLI KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ R. T. DEBRECEN, JÓZSEF KIRALYI HERCEG UCCÁ 1. SZÁM.

A DEBRÉCZENI VASÁRNAPI MELLÉKLETE

A Borsk. ar.-ban közönsége.

Divatbemutató a Borsk. ar.-ban.

Az „Arpad” Bajnokság Eszterházy palotáján.

A Petőfi aranykor kedves ünnepére kértékben bemutatva az egy tanács: Oltán Ernősként.

A honos bábról.

A nevelő ja.

Irta: Szathmáry Irma.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi, akire nagyon megmaradt az apja, az Operencia hatalmas királya. Egy nap egyszer jáék közben a királyfi egy megfigyelt a hűg, a szépséges királynevelő, hogy az nem luolt tohé jökedvü jenni es kacagni is orokre eltegyett. A király eluzt a királyfi, megparancsolta, hogy addig szemé ele ne kerüljön, amu, neu hoz magával egy esodadoktori, aki visszazadja a királyfi jökedvü.

El is indult a királyfi. Szomorúan bandukolt az országban. Amint isz mendegél, egyszer csak találkozik egy öreg anyókéval, aki megajutotta a almazsnaht kerl. A királyfi nagyon szivesen megosztotta vele, ami a tszisznyájában volt.

— Miert vagy olyan szomorú? — kérdezte a vénasszony.

A királyfi elpanaszolta, hogy addig nem mehet haza az apjához es szep hűgához, aki ömlatta orokké búis es sírva tolti azelott vidám napjait, míg nem visz egy olyan esodarovost, aki meggyógyítja a királyfiéanyt. S ha nem visz, akkor a haragos király még a hűrtömbé is vetelli.

A vénasszony megfigyaltta a királyfi.

— Ha csak ennyi a baj, akkor se gíthetek rajlad, mert te is jót tettél velem. Az ország határában van egy fa, amely arról híres, hogy öökké nevel. Ha egy levelet leszakítok es megfőzöd s ezt a teát a királykisasszony megiszsa, ujra nevelni fog, mint azelőtt. De vigyázz, mert két törpe özri a fat, ejjel pedig baglyok vigyáza rá. Ez a fa a királykirály birtoka s akit eléje visznek a törpék, az menhel lenni a halál fia.

Megborzongott a királyfi, de illedelmesen megköszönte az anyóka tanácsát, aztán tovább lépkedett az ország határa felé. De minél közelebb ért hozzá, annál jobban elszomorodott. Végül is leült egy köre, hogy ott kistrjja magát. Nem soká sirdogált, mert egyszeriben ott temett előtte egy béka, korona is volt a fején, bizonyára a békák királya volt. Megkérdezte a királyfi, miert onlja a köhnyvet?

— Héj, hognye rínek, hognye sírnék, — válaszolta a királyfi, aztán elmondta a bekának a szomorúsága okát.

— Sohe búsnlj, — brekegte a béka. — Ha nekem adod azt a gyűrűt, mely az újadon van, úgy megsegtítelek.

A királyfi sajnálta a gyűrűt, mert édesanyjától örökölte, de mert szerte a hűgét es vissza akarta szerezni a jökedvüvel, odaadta a gyűrűt a békának.

— It van ez az ir, — mondta a béka. — ha ezt a királykirály orra alá tartod, ettöl eláhnosodik es te megmenekülsz. De vigyázz, nehogy megszagold, mert akkor te alszol el föle.

Megköszönte a királyfi a béka sziveségét s vidáman indult útján. — Nemokára hangos nevelés ütötte meg a fület. Godk-esodája, ott állt a nevelő fával szemben. Úgy nevelte a fa, hogy még a köhnyei is hullottak a szeméből. A királyfi sem állta meg kacagás nélkül, de aztán észébe jutott a level s hirtelen jó esomót leszakított belöle, hogy legyen bőven a királyfiának.

De alig rejtette el a tarsznyájában, két törpe ugrott reá hátulról, megköztöttek a királyfi kezét. De a királyfi sem ijedt meg, hanem bátran ment a törpékkel a királykirályhoz.

Négy hatalmas vizitlom tartotta a király királygyöngy palotáját. Erősen sziszgett a királykirály, de a királyfi mosolygva nézett a szemébe.

— Hat te királyfi, homan van annyi bátorságod, hogy velem szemben mosolyogni merészejsz? — formédt rá a királykirály.

— Hogy homél velem a bátorsásod? — kérdezte a királyfi felettel helyett. — Megmutatom, ha előbb a kezemöl leoldad a láncot.

A királykirály megparancsolta a törpéknek, hogy vegyék le a királyfi kezéről a láncot. Amikor ujra szabad volt a királyfi, kivette a tarsznyájából az ir, mit a bekakirály adott neki es hirtelen a király orra alá tartotta. A királykirály ijedében többször is beszívta annak illatát s a következő percben már vígan horkolt föle. Azután a királyfi borogta a királykirály legszébb selőjét az aranys gyöngyvirág hintóba s hipp-hopp, elszállott megyeken túl az Operencia tengerehez, ahol atya, a király már várta. Aztán megőzték a nevelő fá levelét s megíjta a fejét a királykisasszony s egyszeriben olyan boldog kacagás verte fel a szomorú palota szobáit, hogy híre ment behelét országba. Még ma is mindenki nevel, ha meg nem hall.

Pall bácsi üzeni:

Minden gyerek legyen takarékos es kerje meg anyukáját, hogy váltson számára a Kólcsonos Segél-göngy Egyletnél egy esztós takarékpérséjlt.

PALL BÁCSI POSTAJA

a fölapon.

A február 16-iki számunk rejtvényeinek megfejtését es a nyertesek nevéit a március 2-iki számunkban közöljük.

Fejförők.

1. P P P
P P P
piros ház

Beküldte: Balogh Béla IV. gimn. tan.

2. ed ed ed
ed ed ed
1111
1111

Beküldte: Szathmáry Emil III. oszt. tan.

3. tok P
P
K FA

Beküldte: Kovács Blanka II. polg. o. t. (Dóczy).

4. Beküldte: Tóth Katalin, Olajító 45.

5. Február 9-iki számunkban közölt rejtvények megfejtése a következő: 1. Korong. 2. Korán. 3. Nagyikimda. 4. Fénylik. 5. Ellemér. 6. Kis ember.

JUTTALMAT NYERTEK:

1. Szikszog Magda I. gimn. tanuló (Dóczy intézet) könyvet;
 2. Úrögdy Zoltán III. e. o. t., könyvet;
 3. Szalanczy Emil III. e. o. t., könyvet (Csillag Arthur, Piace u. 20. sz. alatti könyvekereskedő ajándéka);
 4. Frank János IV. e. o. t., könyvet (Csillag Arthur, Piace u. 20. sz. alatti könyvekereskedő ajándéka);
- A jutalmak átvetelték a „Debrecen” kiadóhivatalában a pénz-tárnál.
- A megfejtéseket február 26-ig kell beküldeni a „Debrecen” szerkesztőségébe „Gyermekrovat” felirással. Az is nyerhet jutalmat, aki csak egy rejtvényt fejtett meg.

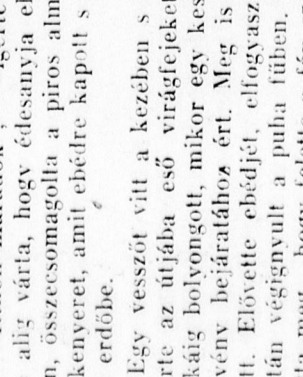
is megkereste, hogy gonosz kedvtelősének elegend legyen.

Egy reggel az édesanyja korán felköltötte Petit s így szólt hozzá:

— Dolgom van a városban s nem vihetlek magammal. Lehet, hogy este jövök vissza. Jól vigyázz a házra, fiacskám maradj bent, zárd be az ajtót. Igérd meg nekem, Peti, hogy nem négy ki mert tudom, hogy akkor negyint az állatokat, vagy a virágokat kínoznád pedig egyszer a jó Isten nagyon megbüntet érte.

— Itthon maradok, — jegyette Peti, de alig várta, hogy édesanyja elment, összecsomagolta a piros almát és a kenyéret, amit ebédre kapott s ment az erdőbe.

Egy vesszőt vitt a kezében s azzal verte az útjába eső virágfejeket. Jó sokáig bolyongott, mikor egy keskeny ösvény bejáratához ért. Meg is éhezett. Elővette ebédjét, elfogyasztotta, aztán végignyúlt a puha fűben. Most látta meg, hogy felette a fán szarkafészkek van. Már-már nekiindult, hogy leszedje azt, mikor egyszeribe előjött egy szépséges szép pillangó. Ezüst szárnya csillogott, a napfény visszalüktözött rajta s egészen közel szállt Petihez. A fiú elfelejtte a fészket, felkapta a kalapját, hogy leírja vele a pillangót. De az hirtelen felröppent majd kissé odébb másik virágra szállt le. S csak akkor repült tovább, mikor Peti a közelébe ért.

hogy afü ijedtében eljöttette a kalapját. Az észtlepke megszólalt:

— Meg akartál fogni, gonosz fiú, most megjártaid ám. Idejöttél a mi országunkba s most bosszút állunk rajtad.

Peti el akart futni, de lábait mozdítani sem bírta. Madarak szálltak a levegőben s mikor a földre ereszkedtek, mind olyan óriássá nőtt, mint a pillangó s mindegyik beszélt is. Majd a virágok is megelevenedtek, szépséges ündérleányokká váltak s körállták a gonosz Petit.

— Ássuk ki a szemét, öljük meg! — kiáltotta a szarka. — Megölte a főkáinkat!

— Szurkáljuk össze, — ajánlotta egy apró tündér, akit tuskés ruhájáról felismert Peti, hogy ez a mezel hój forján.

— Megalliatok! — intette öke-szendre a rózsza. — Ne hamarkodjatok a dolgot, soríában mondja el mind-egyikötök a panaszát és aztán ítéljétek az, aki ellen leg többet vékezett ez a fiú.

— Helves! — bölingaltak a virágok és madarak.

— Csirín-esirip! Csak szigorúan féljünk felette! — kiáltotta a veréb.

Peti homlokáról verejtékcseppek hullottak alá. Minden madár, minden virág elmondta a vádját. Semmit nem vittek hozzá és semmit nem hallgatottak el. Most látta már be Peti, hogy milyen rossz, szívtelen teremtés is volt ő. Megerdemli, hogy kegyetlen bosszút álljanak rajta. Csak most látta be, hogy mennyire igazra volt jó-ágos édesanyjának, mikor jóra fiével, bűnhődés órája elérkezett.

A vad-rózsza adta elő panaszát:

— Játék közben a kertimbe szaladt. Félve húztam el védő fűskéimet de az egyik mécs megrintette. Vagy haraggal dorongolt ragadott, összetörté zétverte áramait s egyre azt kiáltotta: Bosszút állok rajtad, mert megkarmollál! Alig maradt bennem annyifélet, hogy tavasszal új ágat hajlhatam.

— Van még valaki, aki vádolja? — kérdezte a rózsza.

Harangvirág volt a hirnök, ő jelenfette:

— Gyöngvirág következik. Ő szenvedett leg többet ettől a gonosz gvermektől, aki messze elbarangolt, hogy leténié kis testvérünk fehér esengőit.

A gyöngvirág halkán szólt meg: Hanója olyan volt, mintha parányi ezüst esencefűvet rázta volna:

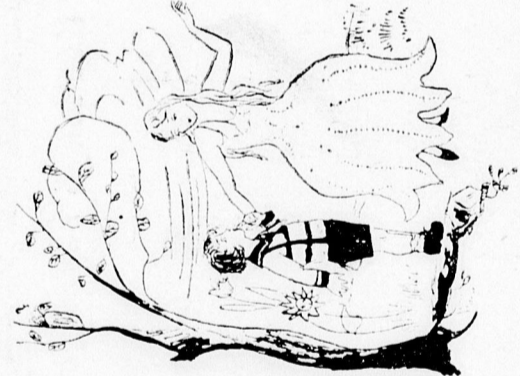
— Virágtestvéreim! Én nem vádoltam őt és nem kívánom a büntetését. Ti se akartátok bosszút állani rajta. Hiszen nem vagyunk mi emberek! Engedjétek haza őt s csak arra kérjük, hogy amikor ismét bántani akarja a

virágokat, vagy az állatokat, jusson eszébe, hogyan álltak bosszút rajta a virágok.

— Igazad van, — mondta a rózsza, — ez legyven a mi bosszunk.

A madarak némelyike még zügolódott, de a kis fecske leintette őket.

A gyöngvirág pedig magára vállalta, hogy elkíséri Petit. A többiek ismét felvették régi alakjukat és el-tűntek a fiú elől. Csak a fehérruhás gyöngvirágtündér haladt előtte s vezette Petit kifelé az erdőből.

Késő este volt, amikor odaértek a nagy fa alá, ahol Peti ebédet. Itt megállt a kis tündér és így szólt:

— Innen könnyen hazatalálsz. Siess, nehogy édesanyád nyugtalankodjék miattad. Ne felejtőd el, amit ma láttál és hallottál.

Előint, mielőtt Peti visszatarthatta volna. Pedig meg akarta kérni, hogy bocsássa meg az ő sok gonoszságát, soha, soha nem teszi többé.

A tündér azonban már nem volt sehol. Peti leült a fa alá, kezébe hajlotta fejét és sírt. Majd eszébe jutott a tündér szava, hogy édesanyja már aggódva várja. Felállt. A hold ragyogó sugarakkal szórta tele az erdőt. Az út porában éppen előtte ott feküdt a kitépelt gyöngvirág, amelyet délben szakított ki a földből. Lehajolt érte, felvette és hazavitte.

Édesanyjának sírva beszélte el a történetet s arra kérte, hogy a gyöngvirágot ültesse el a kis kertjükben, hátha meggyógyulna. Hátha még egyszer kivirágzana. Gondosan öntözgette a most már egészen megjavult Peti, s le sem írható az öröme, mikor meglátta következő tavasszal, hogy virágot hajt a halálraültél fű.

A könnyeivel harmatozta meg a fehér gyöngyöket, s akkor öntö le, mikor hervadni kezdett. Így inádságos könyvébe s mikor nagy embarrás nőtt, ha megbírtották, elővette a száradt gyöngvirágot s nézte, míg haragja el nem mult. Ilyenkor mindig a virágok bosszújára gondolt.

hogy afü ijedtében eljöttette a kalapját. Az észtlepke megszólalt:

— Meg akartál fogni, gonosz fiú, most megjártaid ám. Idejöttél a mi országunkba s most bosszút állunk rajtad.

Peti el akart futni, de lábait mozdítani sem bírta. Madarak szálltak a levegőben s mikor a földre ereszkedtek, mind olyan óriássá nőtt, mint a pillangó s mindegyik beszélt is. Majd a virágok is megelevenedtek, szépséges ündérleányokká váltak s körállták a gonosz Petit.

— Ássuk ki a szemét, öljük meg! — kiáltotta a szarka. — Megölte a főkáinkat!

— Szurkáljuk össze, — ajánlotta egy apró tündér, akit tuskés ruhájáról felismert Peti, hogy ez a mezel hój forján.

— Megalliatok! — intette öke-szendre a rózsza. — Ne hamarkodjatok a dolgot, soríában mondja el mind-egyikötök a panaszát és aztán ítéljétek az, aki ellen leg többet vékezett ez a fiú.

— Helves! — bölingaltak a virágok és madarak.

— Csirín-esirip! Csak szigorúan féljünk felette! — kiáltotta a veréb.

Peti homlokáról verejtékcseppek hullottak alá. Minden madár, minden virág elmondta a vádját. Semmit nem vittek hozzá és semmit nem hallgatottak el. Most látta már be Peti, hogy milyen rossz, szívtelen teremtés is volt ő. Megerdemli, hogy kegyetlen bosszút álljanak rajta. Csak most látta be, hogy mennyire igazra volt jó-ágos édesanyjának, mikor jóra fiével, bűnhődés órája elérkezett.

A vad-rózsza adta elő panaszát:

— Játék közben a kertimbe szaladt. Félve húztam el védő fűskéimet de az egyik mécs megrintette. Vagy haraggal dorongolt ragadott, összetörté zétverte áramait s egyre azt kiáltotta: Bosszút állok rajtad, mert megkarmollál! Alig maradt bennem annyifélet, hogy tavasszal új ágat hajlhatam.

— Van még valaki, aki vádolja? — kérdezte a rózsza.

Harangvirág volt a hirnök, ő jelenfette:

— Gyöngvirág következik. Ő szenvedett leg többet ettől a gonosz gvermektől, aki messze elbarangolt, hogy leténié kis testvérünk fehér esengőit.

A gyöngvirág halkán szólt meg: Hanója olyan volt, mintha parányi ezüst esencefűvet rázta volna:

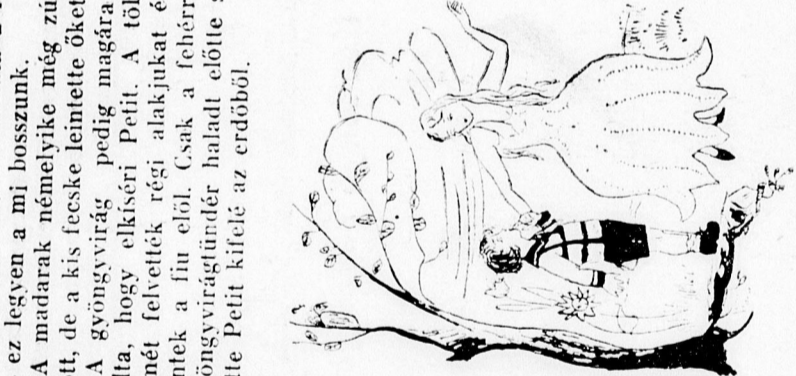
— Virágtestvéreim! Én nem vádoltam őt és nem kívánom a büntetését. Ti se akartátok bosszút állani rajta. Hiszen nem vagyunk mi emberek! Engedjétek haza őt s csak arra kérjük, hogy amikor ismét bántani akarja a

virágokat, vagy az állatokat, jusson eszébe, hogyan álltak bosszút rajta a virágok.

— Igazad van, — mondta a rózsza, — ez legyven a mi bosszunk.

A madarak némelyike még zügolódott, de a kis fecske leintette őket.

A gyöngvirág pedig magára vállalta, hogy elkíséri Petit. A többiek ismét felvették régi alakjukat és el-tűntek a fiú elől. Csak a fehérruhás gyöngvirágtündér haladt előtte s vezette Petit kifelé az erdőből.

Késő este volt, amikor odaértek a nagy fa alá, ahol Peti ebédet. Itt megállt a kis tündér és így szólt:

— Innen könnyen hazatalálsz. Siess, nehogy édesanyád nyugtalankodjék miattad. Ne felejtőd el, amit ma láttál és hallottál.

Előint, mielőtt Peti visszatarthatta volna. Pedig meg akarta kérni, hogy bocsássa meg az ő sok gonoszságát, soha, soha nem teszi többé.

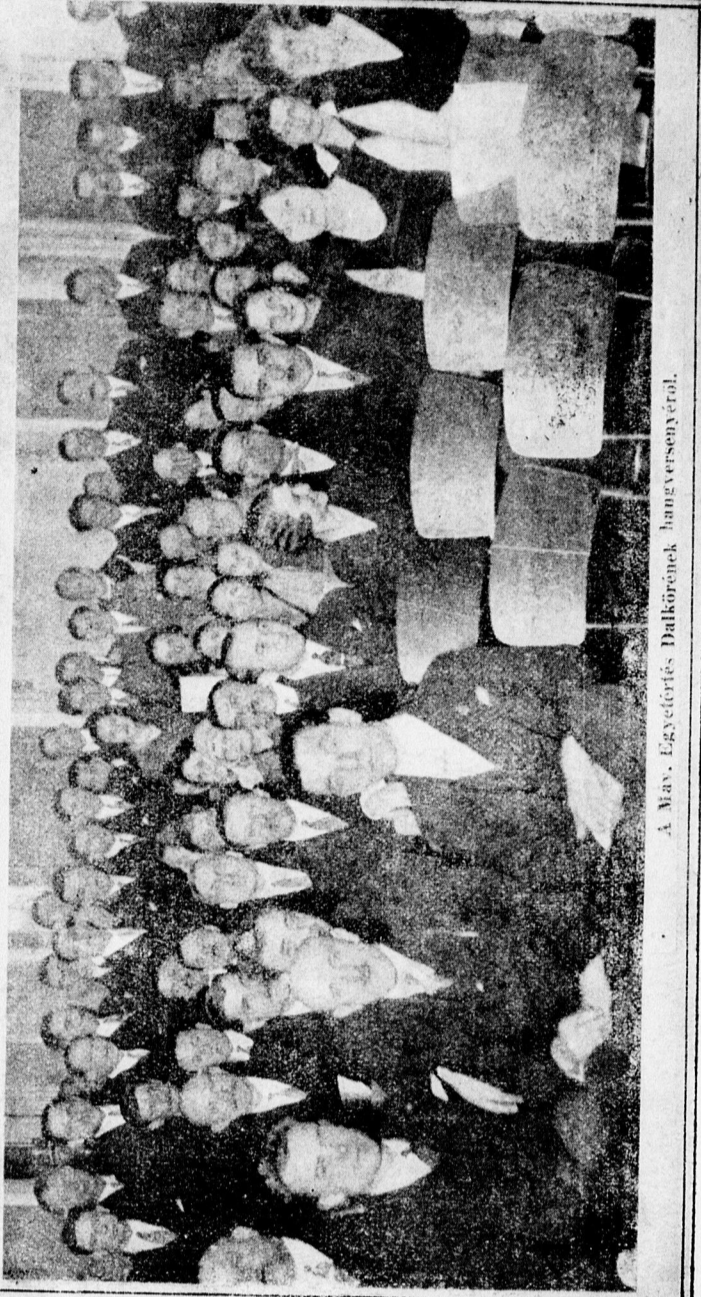
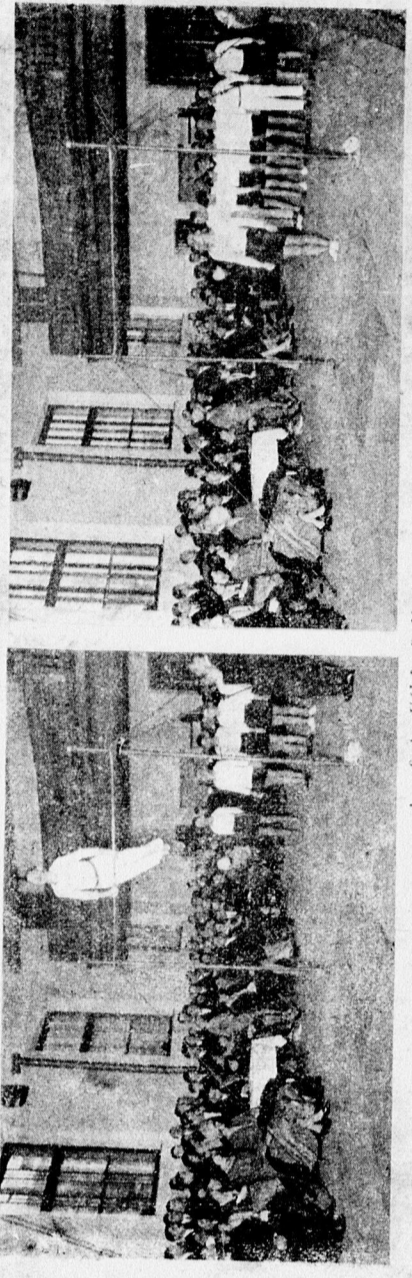
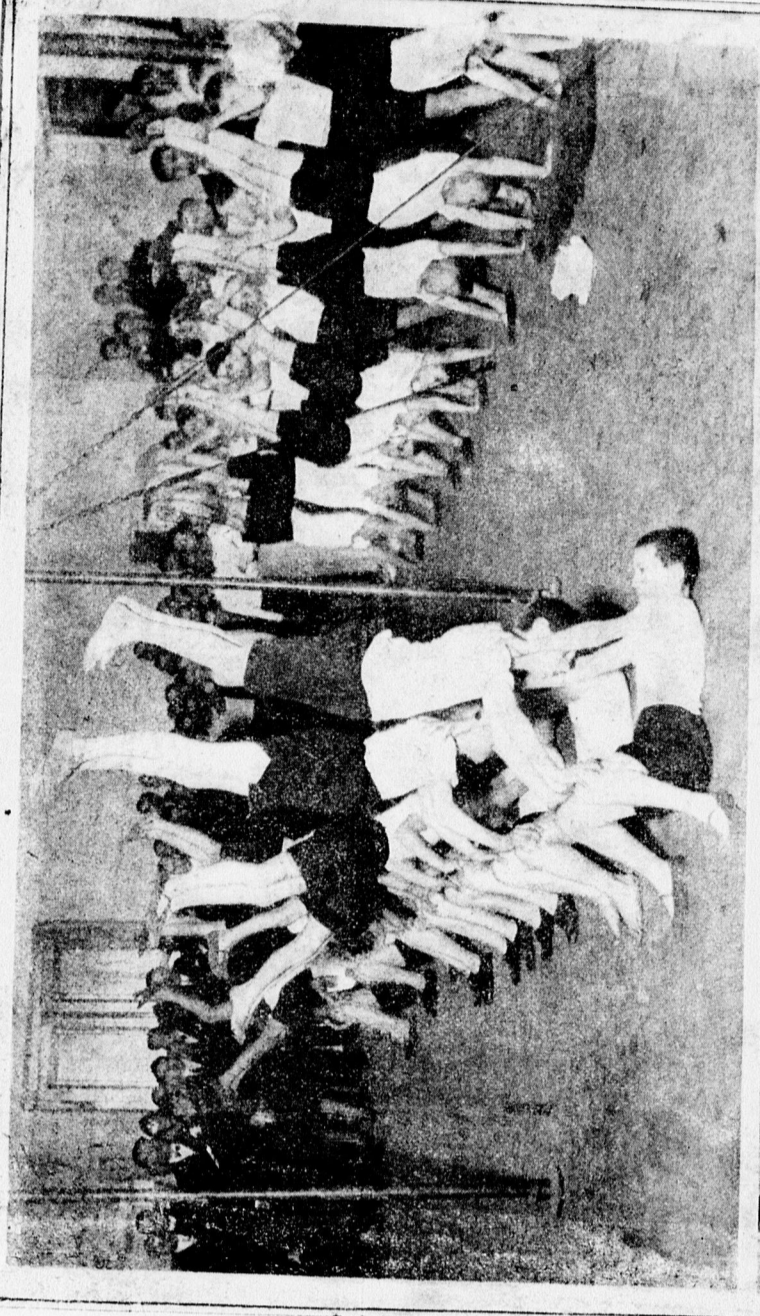
A tündér azonban már nem volt sehol. Peti leült a fa alá, kezébe hajlotta fejét és sírt. Majd eszébe jutott a tündér szava, hogy édesanyja már aggódva várja. Felállt. A hold ragyogó sugarakkal szórta tele az erdőt. Az út porában éppen előtte ott feküdt a kitépelt gyöngvirág, amelyet délben szakított ki a földből. Lehajolt érte, felvette és hazavitte.

Édesanyjának sírva beszélte el a történetet s arra kérte, hogy a gyöngvirágot ültesse el a kis kertjükben, hátha meggyógyulna. Hátha még egyszer kivirágzana. Gondosan öntözgette a most már egészen megjavult Peti, s le sem írható az öröme, mikor meglátta következő tavasszal, hogy virágot hajt a halálraültél fű.

A könnyeivel harmatozta meg a fehér gyöngyöket, s akkor öntö le, mikor hervadni kezdett. Így inádságos könyvébe s mikor nagy embarrás nőtt, ha megbírtották, elővette a száradt gyöngvirágot s nézte, míg haragja el nem mult. Ilyenkor mindig a virágok bosszújára gondolt.

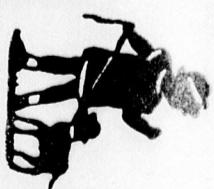
A ref. tanítóképző díszteremjáról.

A. Mész. Egyetértés Dalkörének hangversenyéről.

Debrecen, 1930 február 23.

GYERMEKEMEK

6. sz.

DEBRECZENJE

SZERKESZTI: PALLI BACSÍ.

Két fenyő beszélget.

Mese.

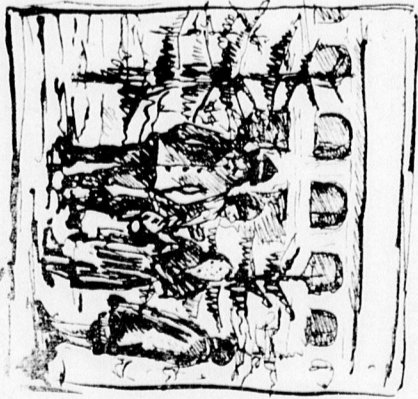
Írta: Szalacsy Rózsa Imre.

— Ha pedig nem látnánk egymást hát áldás és békeség legyen azért kezőtünk, sérteni nem akarom. —
kiáltott a székyi fenyő a mindjobb ban látolódó felvidéki fenyő felé, aki még visszatérintett a kapuból és úgy kiáltotta vissza:

— Békeség, szomszédcsókám, de kesseg, hiszen magyarok volnánk vagy éppen azért nincs békeségünk — de többet már nem mondhatott mert kivitte a leány a kapun és a város karácsonyi forgalmába került.

A gyimesi fenyő pedig új ismeret séget kezdett a másik szomszédjával aki mindentben bekeséssel és egy vékony néven volt a székyi fenyővel, mert mint mondta:

— Tudod, testvér, én már tízenöt esztendő vagyok, s mikor jött az új világ, már szühnekorú voltam, hát mindent tudok úgyszólván, mint te, de a másik éppen csak kisarjad, mikor jöttél a csehek...

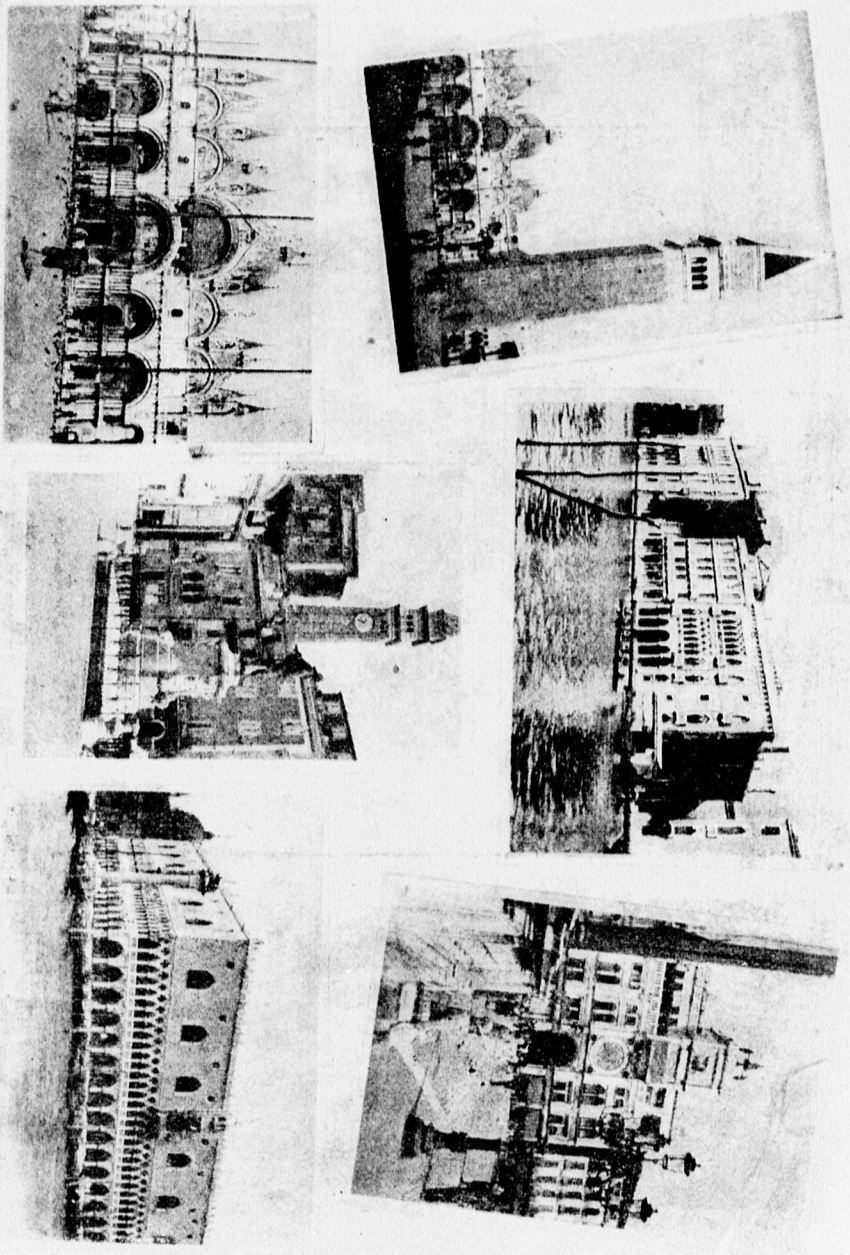
— És a két égi táj felől jött fenyő öszielőrtől és ott egymásra leten sirta el panaszát egymásnak és adta egymásnak a reménykedés szavát. A téli nap pedig mosolygott az égen, még pedig olyan nagy jóakarattal mosolygott, hogy a két fenyőre fegyvált jégcsapok omladozni kezdtek és ahogy hullottak a megolvadt jég cseppek olyan volt a két fenyő, mint ha nagy búvárszékben sirtak volna. Aztán elváltak minden fenyőfái karácsonyünnep az alföldi házakhoz a szent estére.

A gyöngyvirág bosszúja

Írta: Székelyné Bészter Anna.

Figyeljétek ide gyerekek. Mesei mondog nektek a virágokról, melyeknek mindgyerke valami szépre, jóra tanít. Az egyik szeretetre, a másik engedelmességre, vagy megbecsülésre. Most a gyöngyvirágról mesélek, úgy ahogy azt egyszer, kis gyermekkoromban álmodtam.

Nagy erdő szélén, kicsiny kunyhóban élt egy szegény özvegy asszony. Egy fiacskája volt, a Pelli, de bizony nem sok örömet lelte benne. Rossz, engedetlen, szívtelen gyermek volt, aki nem hallgatott anvita szelid szavára és nem sokat fordított a büntetésekkel. Különös kedvét találta az állatok kintásában és a virágok pusztításában. Leverte a madárfészket, tövestől kitépte a virágot s beleszórt a azt porába. Hg. édesanyja arról beszélt, hogy a virágok és állatok szíveinek gonoszsága miatt, csak kivételre, Adhán az időben a gyöngyvirág még csak az erdő mélyén álldegéll. Pelli át

Amióta fenyőkegyházaunkba bevezerték felvidéket.

De Székely Ányai városi templom felvidéket.

Jelentet Monte Elise és Reguel fenyő egyik magyarországi felvidéket, mely Polineziában készült. (Foto M. G. M.)